

Vlaams
Parlement

vergadering **C164 – WEL13**
zittingsjaar 2013-2014

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en
Armoedebeleid

van 25 maart 2014

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de toekomst van de voedselbedeling - 882 (2013-2014)	
Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de stijgende armoede en de grote nood aan voedselbedeling en schuldbemiddeling - 910 (2013-2014)	3
Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, en tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de werkingsmiddelen voor gezinszorg ten gevolge van de interne staatshervorming - 1135 (2013-2014)	8
Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitrol van het nationale hiv-plan - 1125 (2013-2014)	14
Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borght tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de sancties voor het niet betalen van de bijdragen voor de zorgverzekering - 1152 (2013-2014)	16
Vraag om uitleg van de heer Willy Segers tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het overleg met de gemeentebesturen in de Vlaamse Rand - 1164 (2013-2014)	19

■

Voorzitter: mevrouw Katrien Schryvers

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de toekomst van de voedselbedeling
- 882 (2013-2014)

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de stijgende armoede en de grote nood aan voedselbedeling en schuldbemiddeling
- 910 (2013-2014)

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Voorzitter, deze vraag dateert al van 29 januari 2014. Meerdere armoedeorganisaties maken zich zorgen over de toekomst van de Europese voedselpakketten. Nochtans zijn die pakketten meer dan ooit nodig. U weet dat, minister. Bijna elke dag of week tonen nieuwe cijfers aan dat de armoede in dit land niet afneemt, integendeel. Steeds meer mensen hebben structurele nood aan die voedselbedeling en voedselondersteuning. Het is niet echt iets om fier op te zijn, maar het is blijikbaar de realiteit vandaag.

Een groot deel van die voedselhulp komt van Europa. Deze werking dateert uit de jaren 1986-1987 toen er tijdens de koude winter een Europees voedselhulpprogramma werd opgestart. Dat was in de tijd van de landbouwoverschotten, de grote boter- en melkbergen en alle bergen die je je kunt indenken. Het leek toen logisch dat de overschotten zouden worden gebruikt om in die koude winter mensen in armoede te helpen. Dat is zo verder blijven gaan. De voorbije jaren werd om en bij de 500 miljoen euro van het Europese landbouwbudget besteed aan voedselbedeling binnen Europa, maar steeds meer EU-landen stelden die bedeling ter discussie omdat ze het geen taak van Landbouw vonden om aan armoedebestrijding te doen. Zij vonden dat dit dus moest stoppen.

Uiteindelijk werd voorgesteld om de voedselbedeling in de toekomst wel te laten voortbestaan op Europees niveau, maar niet langer als element van het landbouwbeleid. Er werd een nieuw fonds in het leven geroepen: het Fonds der Minstbedeelden komt in de plaats van het oude voedselhulpprogramma, dat eind 2013 ophield te bestaan. De Europese Commissie wil in de komende meerjarenbegroting van 2014 tot 2020 2,5 miljard euro reserveren voor dat fonds. Maar de lidstaten moeten een aanvraag tot steun indienen en zelf 15 procent van de kosten voor hun rekening nemen.

Minister, zoals steeds is dit voor België niet simpel. Armoedebestrijding is iets van alle niveaus. De vraag is wie die 15 procent zal ophoesten.

Minister, wat is de rol van het Europese voedselhulpprogramma binnen het Vlaamse armoedebeleid? Wat is de impact van de 15 procent-maatregel binnen het Vlaamse armoedebeleid?

Als gemeenschapssenator heb ik dezelfde vraag gesteld aan uw federale collega Maggie De Block. Zij bevestigde mij dat er overleg is geweest op het federale niveau. Ik denk dat dat eind januari-begin februari was. Ik denk ook dat zij mij heeft gezegd dat er eind maart een nieuwe samenkomst zou zijn van de betrokken bestuursniveaus.

Minister, wat is het standpunt van Vlaanderen met betrekking tot het ophoesten van die 15 procent? Is er ondertussen al opnieuw overleg geweest op het federale niveau? Kunt u mij garanderen dat een en ander nog opgelost geraakt voor de verkiezingen? Het zou niet verantwoord zijn om dat hele voedselbedelingsprogramma te laten stilvallen.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Voorzitter, collega's, mevrouw Vogels heeft al een en ander geschetst. Meer dan 2,35 miljoen Belgen zijn arm, sociaal uitgesloten of lopen het risico om dat te worden. Sinds het begin van de crisis zijn er in ons land meer dan 200.000 arme en kwetsbare mensen bijgekomen, zo blijkt uit de Eurostatcijfers. Het Netwerk tegen Armoede heeft deze cijfers bevestigd.

Steeds meer mensen hebben het moeilijk en doen een beroep op voedselbedeling en schuldbemiddeling. 6,5 procent kan zijn huur of elektriciteitsfactuur niet betalen en heeft geen geld voor verwarming, vakantie, een wasmachine, enzovoort. Ons land scoort bijzonder slecht op de indicator 'gezinnen zonder arbeidsinkomen'. Ons land doet het slechter dan de buurlanden. In Duitsland, Frankrijk en Nederland, waar de economische situatie toch min of meer gelijklopend is, zijn de cijfers een beetje rooskleuriger.

Minister, het Netwerk tegen Armoede vreest dat de armoede hier de komende jaren nog zal toenemen. Net als werkloosheid loopt ook armoede achter op de crisis. Uit een studie van de Europese Centrale Bank blijkt dat slechts de helft van de Vlamingen kan sparen. Dat betekent de facto dat een steeds groter wordende groep het heel moeilijk kan krijgen.

Minister, ondanks de zeer mooie doelstellingen die de Vlaamse Regering bij het begin van deze legislatuur heeft vooropgesteld op het vlak van armoedebestrijding wordt niet de minste vooruitgang geboekt, integendeel. Deelt u de bezorgdheid van het Vlaams Netwerk tegen Armoede dat de armoede de volgende jaren nog zwaar zal toenemen?

Verder zal niemand ontkennen dat er een stijgende nood aan voedselbedeling is. Welke initiatieven zijn er genomen om ook ter zake bijkomende inspanningen te doen, zodat de nodige voedselverdeling gewaarborgd blijft?

Ook de nood aan schuldbemiddeling wordt steeds groter. Met een ander petje op doe ik inspanningen op het vlak van pro-deowerk en dienstbetoon, en ik kan die stijgende nood alleen maar bevestigen. Dan spreek ik over Antwerpen, maar ik denk dat het in andere provincies, zeker in Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant, niet beter is. Hebt u initiatieven genomen om de diverse instanties die verantwoordelijk zijn voor schuldbemiddeling, bijkomend te ondersteunen?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Minister, ik wil me graag aansluiten bij de vragen over de armoedeproblematiek in haar algemeenheid en totaliteit.

Ik wil me vooral ook aansluiten bij mevrouw Dillen als ze het heeft over de nood aan schuldbemiddeling. Bij tal van organisaties die werken met betrekking tot armoede, horen we heel veel dat er nood is aan bijkomende middelen om ook met betrekking tot schulden te werken in de fase vóór mensen hun toevlucht moeten zoeken tot schuldbemiddeling. Dat is toch wel heel belangrijk. Ik vergelijk met de OCMW's, waar men budgetbegeleiding kent en budgetbeheer heeft. Ik heb dus ongeveer dezelfde vragen: welke initiatieven zijn er op dat vlak genomen, en sluiten die eventueel aan bij wat de OCMW's doen?

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Voorzitter, geachte leden, als dat oké is, zal ik eerst beginnen met de vragen van mevrouw Dillen, om dan verder in te zoomen op de specifieke vragen over de schuldbemiddeling en de voedselhulp. Dan kan ik immers eerst even het algemene kader schetsen.

Mevrouw Dillen, ik wil een heel belangrijke nuance aanbrengen bij het algemene kader dat u schetste. U citeerde de cijfers voor België. Dat is absoluut correct, maar ik wil me in mijn antwoord toch wel heel duidelijk toespitsen op de cijfers voor Vlaanderen. Er is toch wel een verschil. De algemene armoedecijfers voor Vlaanderen zijn voorzichtig positief geëvolueerd. Het aantal Vlamingen dat onder de armoededrempel leeft, is gedaald: in 2010 ging het over 650.000 mensen, in 2011 over 610.000 mensen. Ik heb het woord 'voorzichtig' gebruikt, want

natuurlijk zijn die schommelingen ook voor mij niet van die aard dat ze me meteen doen juichen. Ook statistisch gezien moeten we dit met de nodige voorzichtigheid bekijken. Dit kan ons echter zeker doen besluiten dat, ondanks de economische crisis die alle landen van Europa heeft getroffen, ons armoederisicopercentage in ieder geval niet is gestegen, dat het stabiel is gebleven. Dat hebben we volgens mij zeker te danken aan een aantal structuren, waaronder op de eerste plaats natuurlijk onze sociale zekerheid, het werk van al onze OCMW's en alle inspanningen die diverse overheden leveren om armoede te bestrijden, en dus ook aan de inspanningen van de Vlaamse overheid in het kader van het Vlaamse actieplan.

Ik zeg dit telkens met de nodige voorzichtigheid, want het is natuurlijk niet om over naar huis te schrijven, maar het is toch significant als we vergelijken met andere landen: wij zijn erin geslaagd om de armoede op 10 procent te houden. We scoren veel beter dan het Europese gemiddelde van 17 procent. We behoren zeker tot de koplopers van Europa. In tegenstelling tot wat u zegt, doet Vlaanderen het beter dan de buurlanden. Voor Duitsland is dat 16 procent, voor Frankrijk 14 procent en voor Nederland 11 procent.

Nogmaals, ik zeg dat met de nodige nuance. Dat betekent immers niet dat we op onze lauweren moeten rusten en dat het probleem weg is. Integendeel, we zien nog altijd dat kwetsbare groepen zoals niet-EU-burgers, gezinnen waarvan de vader en/of de moeder niet of uiterst zelden werkt, eenoudergezinnen en huurders belangrijke risicogroepen blijven in Vlaanderen. Daar zet ons beleid op in.

We blijven doorwerken aan de uitvoering van het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding. Vorige week of twee weken geleden nog hebben we de armoedetoets definitief kunnen laten goedkeuren door de regering. Dan gaat het over heel de impact van de nieuwe Vlaamse regelgeving op armoede, mensen in armoede en sociale uitsluiting die tot armoede kan leiden. Die zal in de toekomst beter zichtbaar worden gemaakt. De regering heeft op 14 maart die armoedetoets ingevoerd, en die ook geïntegreerd in haar reguleringsimpactanalyse. Dat is een van de maatregelen uit het actieplan, maar ik noem die nu op omdat hij recent is en omdat hij ook structureel zal werken.

Hoewel de cijfers over het algemeen stabiel blijven, is er een belangrijk cijfer dat niet stabiel is, dat stijgt, namelijk dat van de kinderarmoede. Die hebben we hier ook al dikwijls besproken. Als we de ruimere groep van 0 tot 17 jaar nemen, is er vandaag in Vlaanderen sprake van 130.000 kinderen die in armoede leven. Dat blijft een belangrijke factor, die natuurlijk op zijn beurt een cascade van sociale uitsluiting en problemen in de samenleving zal blijven veroorzaken. Kinderen die in armoede worden geboren, lopen al van bij de eerste levensjaren een achterstelling op, die meestal niet meer kan worden goedgemaakt tijdens de schoolcarrière. Integendeel, die leidt ertoe dat die kinderen gefrustreerde pubers worden, die dan verkeerde keuzes maken. Vaak verlaten ze de school zonder diploma, waardoor ze natuurlijk ook weer zwak staan om zelf hun rol in de samenleving op te nemen, om de verantwoordelijkheid voor een gezin te kunnen opnemen. We hebben op dat vlak een structurele maatregel genomen met het Vlaams Actieplan Kinderarmoedebestrijding. Het wordt uitgevoerd. Ik heb maatregelen genomen om de gemeentebesturen daarin te ondersteunen. We hebben het Kinderarmoedefonds. Dus daar wordt aan gewerkt.

Nog twee onderwerpen werden aangekaart: voedselbedeling en schuldbemiddeling. Zoals mevrouw Vogels schetste, was er grote ongerustheid over de dalende Europese middelen. We zijn dan ook actief op zoek gegaan naar manieren om voldoende voedsel ter beschikking te stellen van organisaties die dit kunnen bedelen. Binnen de Vlaamse overheid is voedselbedeling een belangrijk thema. We vertrekken vanuit het idee dat we de ergste noden onmiddellijk willen lenigen, maar ook mensen in het circuit willen krijgen en toeleiden naar verdere hulpverlening en ondersteuning.

Er is een interdepartementale werkgroep voedselverlies om alle initiatieven op te volgen. Uiteraard volg ik op hoe het nieuwe Europese Fonds voor de Minstbedeelden vorm krijgt en

in België zal worden ingevuld. Hierover wordt overlegd in het kader van de interministeriële conferentie (IMC).

Zoals ik al zei, gaan we ervan uit dat de noodhulp vanuit twee basisprincipes moet gebeuren: ze moet emancipatorisch en respectvol zijn. We willen meer doen dan noodhulp geven, we willen de mensen toeleiden en sterker maken. Vandaar dat we investeren in een goede samenwerking tussen de voedselbanken, sociale kruideniers, sociale restaurants, armoedeorganisaties, distributiesector enzovoort. We hebben samen nagedacht hoe we ervoor kunnen zorgen dat onze voedselbedeling niet in het gedrang kan komen.

Ondertussen is het nieuwe Fund of European Aid for the Most Deprived (FEAD) een feit. Het vervangt definitief het oude Europese Programma voor Voedselhulp dat onder Landbouw ressorteerde. Het FEAD valt nu onder het cohesiebeleid en onder de structuurfondsen. Het is trouwens zo dat de Europese Commissie in de komende meerjarenbegroting geen 2,5 miljard euro uittrekt voor het fonds, maar wel zo'n 3,38 miljard euro. De 2,5 miljard euro waarvan sprake, was initieel het verplichte deel, dat kon worden aangevuld met een vrijwillig deel van 1 miljard euro. Uiteindelijk werd een totaalbudget van 3,38 miljard euro overeengekomen. Voor België komt dit neer op 65,5 miljoen euro. Er worden momenteel binnen de IMC afspraken gemaakt tussen de Federale Regering en de regio's over ieders rol in het Europese voedselhulpprogramma: wie zal de nieuwe beheersautoriteit worden, en hoe zal de cofinanciering van 15 procent worden verdeeld.

Om de continuïteit te kunnen verzekeren van de werking van de organisaties die met Europese steun werken, voorziet de federale overheid in overgangsmaatregelen voor 2014. Zo werd alvast een nieuwe federale overheidsopdracht gelanceerd voor de aankoop van producten die de voedselbanken verdelen naar de organisaties zodat de bevoorrading niet in het gedrang komt. Er is verder overleg. Ik verwacht dat alle punten en komma's en de definitieve regeling binnenkort binnen de IMC worden bepaald.

We hebben zelf natuurlijk ook initiatieven genomen die nog steeds lopen. In het voorjaar van 2013 heeft het Vlaams Armoedesteunpunt (VLAS) op mijn vraag een kennisplatform georganiseerd rond voedsel en armoede. Daar wordt kennis en expertise vanuit verschillende invalshoeken bij elkaar gebracht. In Limburg hebben we samen met de distributiesector een project opgestart, dat ondertussen is uitgebreid naar Antwerpen en naar verschillende andere regio's. De Delhaizes maken vers voedsel over in samenwerking met de Sint-Vincentiusvereniging. Het wordt dezelfde dag nog bezorgd zodat de variatie groter is. Het is meestal een aanvulling op de leveringen vanuit de voedselbanken.

We hebben overleg gevoerd met het Federale Agentschap voor de Voedselveiligheid om de regelgeving te kunnen versoepelen. De regelgeving was te stringent geworden waardoor veel supermarkten niet meer geneigd waren om mee te werken. Dat is intussen uitgeklaard, met respect voor de voedselveiligheid.

Er is een brochure uitgegeven met een duidelijke uitleg voor de warenhuizen over hun eventuele medewerking. Het gaat over de regels, de fiscaliteit, de regels voor voedselveiligheid en andere. Het is een oproep aan hen om mee te werken aan de sociale herbestemming. Ik krijg het gevoel dat heel velen willen meewerken. Ik krijg positieve echo's te horen, onder andere van organisaties zoals de Sint-Vincentiusvereniging die meldt dat sommige bottlenecks verdwijnen.

De btw was ook een probleem. We hebben bij de federale minister van Financiën aangeklopt. Hij is daarop ingegaan. Bij de overdracht van voedseloverschotten aan de voedselbanken komt er een vrijstelling van btw. Dat was nog niet het geval. We kijken nog samen met de federale minister of we een gelijkaardige regel kunnen maken voor andere organisaties die actief zijn in deze sector. Nu is het specifiek benoemd voor de voedselbanken, wat juridisch een heel duidelijke omschrijving is. We willen het proberen iets ruimer te maken. De minister kijkt of dat kan.

We blijven lokale en regionale projecten steunen die initiatieven nemen om te werken aan een sociale herbestemming van voedseloverschotten. In het kader van het Strategisch Actieplan voor Limburg in het Kwadraat (SALK) is er financiering voor een innovatief project om gezond en betaalbaar voedsel te kunnen aanbieden, in samenwerking met tal van sociale organisaties, bedrijven en armoedeverenigingen.

Er is ook een belangrijk aspect van tewerkstelling aanwezig in sommige projecten, bijvoorbeeld voor het ophalen, verwerken en distribueren van voedseloverschotten. Daarvoor heb ik de Koepel van Milieuondernemers in de Sociale Economie (KOMOSIE), de organisatie die ook de kringsloopwinkels en energiesnoeiers onder haar vleugels heeft, gevraagd om haar expertise te gebruiken voor lokale organisaties die een initiatief rond sociale herbestemming willen opstarten en daaraan jobcreatie in de sociale economie willen koppelen. Het doel is om de expertise te bundelen en te kunnen verspreiden.

Op 24 april 2013 hebben wij een studiedag georganiseerd, waarbij al die initiatieven werden uitgelicht en verspreid en waarbij wij nieuwe initiatiefnemers probeerden te stimuleren. Toen hebben we ook het boekje ‘Sociaal aan de slag met voedseloverschotten’ gepubliceerd en verdeeld, dat u wel al eens gezien zult hebben. Daarin staan lokale initiatieven, goede voorbeelden en praktische tips. Die dag hebben we ook het project ‘Sociaal aan de slag met voedseloverschotten’ verder gelanceerd.

Een brede maatschappelijke mobilisatie is van belang. Deze projecten zijn typisch caritatief. Ze werken doordat heel veel organisaties, winkels en vrijwilligers eraan willen deelnemen. Het is belangrijk dat we dat engagement oplichten en steunen, ook om de samenleving bewust te maken van de problematiek en van het feit dat voedsel voor vele mensen niet zo evident is. Daarom heb ik beslist om over te gaan tot de ondersteuning van het project ‘Feeding the 5000’, waarbij we op verschillende manieren willen sensibiliseren in verband met voedselverspilling en sociale herbestemming van voedsel. Het initiatief zal plaatsvinden op 1 april 2014 in Brussel, met verschillende partners.

Aan de schuldmiddeling wordt heel hard gewerkt in het kader van het Vlaams actieplan door mijn collega, minister Vandeuren, die hier net is binnengekomen. Ik kan verwijzen naar de erkenning en de subsidiëring sinds 2012 van het zelfstandig Vlaams Centrum Schuldenlast, om de instellingen voor schuldbemiddeling beter te ondersteunen op het vlak van schuldhulpverlening en schuldhulppreventie. Ook de instellingen voor schuldbemiddeling worden erkend en krijgen middelen ter beschikking voor samenwerkingsverbanden en schuldhulpverlening. De Vlaamse Regering heeft onlangs beslist om deze samenwerkingsverbanden structureel te financieren. Daarvoor is een budget van 1.250.000 euro uitgetrokken, met de nadruk op kwaliteit en ook, zoals u zegt, mevrouw Dillen, op preventie en nazorg. Het is ook een agendapunt van het Interministerieel Comité, waar wij kijken met de collega’s van de andere regio’s hoe we daaraan verder kunnen werken.

Ten slotte wil ik melding maken van het recent afgelopen project bij het Centrum voor budgetadvies en -onderzoek (Cebud) in verband met referentiebudgetten. Met dat project hebben we geprobeerd om aan de OCMW’s een instrument ter beschikking te stellen om te bepalen welke budgetten voor welke cliënten noodzakelijk zijn, alleenstaanden, gezinnen met kinderen enzovoort, om menswaardig te kunnen leven. Dat kan men ook gebruiken als basis in het kader van schuldbemiddeling. Op 14 januari 2014 werden de resultaten van het onderzoek voorgesteld en er is ook een gratis tool ter beschikking gesteld van de OCMW’s, om daarmee aan de slag te gaan.

Mevrouw Mieke Vogels: Bedankt voor het uitgebreide antwoord. Zal de Interministeriële Conferentie nog eens samenkomen voor de verkiezingen en is het de bedoeling om dan tot een duurzame oplossing te komen?

Minister Ingrid Lieten: Absoluut. Er is nog over gesproken op het Overlegcomité vorige week. Er zijn afspraken gemaakt om de laatste knopen door te hakken. Het is de intentie van iedereen om dat af te ronden voor de verkiezingen.

Mevrouw Marijke Dillen: Dank u wel, minister, voor uw heel uitgebreid antwoord en de situatieschets. In verband met de voedselbedeling heb ik geen bijkomende vragen. Wat de schuldbemiddeling betreft, minister, weet ik dat u en minister Vandeuren middelen ter beschikking stellen, waarbij, zoals u zegt, de klemtoon wordt gelegd op kwaliteit, preventie en nazorg. Dat is inderdaad heel belangrijk, maar op het terrein stellen we vast dat mensen die in die situatie zitten, niet echt worden geholpen. Ze zitten in een vicieuze cirkel. De schulden worden groter en groter. Alles stapelt zich op. Ze geraken er heel moeilijk uit. Wij moeten in Vlaanderen de handen in elkaar slaan. U hebt bevoegdheden, net als minister Vandeuren, maar vooral ook de federale overheid heeft bevoegdheden. Ik stel zaken vast op het terrein, want ik vind dat ik als parlements lid een sociale taak heb.

Er is niet echt sprake van een hele goede samenwerking tussen de initiatieven die federaal worden genomen en de Vlaamse. Het OCMW doet wat het kan. Ik spits me toe op mijn kennis van de situatie in Antwerpen. Ik heb niet de pretentie om te zeggen hoe het in de andere provincies verloopt, zelfs niet hoe het in Mechelen of Turnhout verloopt. De situatie in Antwerpen ken ik heel goed. De OCMW's trekken heel veel naar zich toe, maar ze zijn overbevraagd en overbelast. Het is geen verwijt, we kunnen het de mensen niet kwalijk nemen dat ze zich in de eerste plaats tot de OCMW's wenden, maar er is nood aan een betere samenwerking tussen alle actoren die aan schuldbemiddeling zouden kunnen doen. Daarvoor is overleg met uw federale collega van Justitie belangrijk. Dat overleg zal geen wonderen doen, dat wil ik helemaal niet beweren, want dat zou ook flauwekul zijn. Overleg zou wel mee kunnen zorgen voor structurele oplossingen.

Vandaag stel ik in Antwerpen vast dat de mensen tot over hun oren in het werk zitten. Ze willen een beroep doen op advocaten die in de materie gespecialiseerd zijn. Die advocaten worden vergoed vanuit het federale budget van Justitie, onder andere uit de budgetten voor pro deo. Ik zie dat u bevestigend knikt, minister. Er is geen sprake van echte samenwerking. Deze problematiek is veel belangrijker dan het opsplitsen in hokjes met Armoede en Welzijn aan Vlaamse kant en Justitie aan de federale kant. Er zou één geheel moeten komen om iets aan deze problematiek te doen.

Minister, vandaar mijn oproep om dit nog een keer ter sprake te brengen bij uw federale collega bevoegd voor Justitie. In dit dossier interesseert maar één zaak mij. Wie bevoegd is, dat speelt op zich geen rol. Er moet een oplossing ten gronde komen. Mensen zouden beter geholpen kunnen worden met één soort structuur waar ze terecht kunnen. Of het de verantwoordelijke juristen van het OCMW zijn, advocaten die het pro deo doen, de CAW's of wie dan ook, het is belangrijk om te werken aan een oplossing ten gronde met de bedoeling om de mensen uit de negatieve spiraal te halen. Ik hoop dat u hiervoor op het einde van uw mandaat van deze legislatuur, nog bepaalde inspanningen zult doen.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, en tot de heer Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de werkingsmiddelen voor gezinszorg ten gevolge van de interne staatshervorming - 1135 (2013-2014)

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Vandeuren.

De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Voorzitter, minister, ik ben blij dat u hier aanwezig bent. Ik vermeld dit omdat ik deze vraag tot u en tot minister Bourgeois heb gericht. U zult namens de regering antwoorden op een vraag die betrekking heeft op de uitvoering van de interne staatshervorming, inzonderheid op de invloed ervan op de werkingsmiddelen voor de diensten gezinszorg.

Ten gevolge van de interne staatshervorming kunnen de provincies een aantal taken niet langer op zich nemen. Bijgevolg mogen ze een aantal subsidies niet langer toekennen. Het spreekt voor zich dat deze vraag over de impact op de diensten gezinszorg is ingegeven door het feit dat de subsidies aan de gezinszorg daarbij zijn.

Vanaf 2014 is hiervoor een oplossing gevonden. Vlaanderen zal voorzien in de toekenning van de subsidies die voorheen door de provincies werden uitgekeerd. Bij de begrotingsopmaak 2014 werd een bedrag van 7.060.000 euro van de provincies overgeheveld naar Vlaanderen.

Het probleem bij deze regeling zijn de subsidies voor de prestaties die werden geleverd in 2013. Het is gangbaar dat de provincies in jaar x de subsidies uitbetalen op basis van de prestaties in het jaar x-1, het voorgaande jaar dus. Concreet betalen de provincies in 2013 de subsidies uit op basis van de prestaties geleverd in 2012.

Na 2014 betalen de provincies dus geen subsidies meer uit, dat is in lijn met de interne staatshervorming en met wat begroot is. Vlaanderen voorziet pas in de overname voor de prestaties die worden geleverd vanaf 1 januari 2014. In de praktijk ontstaat dus een 'gap' want noch de provincies, noch Vlaanderen voorzien in de betaling van subsidies op basis van de prestaties in 2013.

Dat is een probleem, en daarom heeft men rond de tafel plaatsgenomen. Na een aantal onderhandelingen is er in Oost-Vlaanderen een oplossing gevonden. De provincie heeft in 2013 zowel de subsidie voor 2012 als die voor 2013 betaald. De provincie West-Vlaanderen heeft onder de vorm van een voorschot 50 procent betaald van de subsidie op basis van de prestaties 2013. De administratie van de provincie liet weten het resterende saldo niet meer te zullen betalen. Tussen die twee provincies is er dus al een verschil waarbij eigenlijk alleen Oost-Vlaanderen 100 procent afdekking biedt.

In de andere provincies werd er niet voorzien in subsidies op basis van de prestaties 2013. De diensten voor gezinszorg die in deze provincies actief zijn, verliezen dus ettelijke duizenden euro.

Minister, welke initiatieven zult u nemen om bijkomende overgangsmaatregelen uit te werken en te vermijden dat de betrokken organisaties deze werkingsmiddelen mislopen als gevolg van de interne staatshervorming? Welke maatregelen zult u nemen om de toewijzing van de werkingsmiddelen in de verschillende provincies op elkaar af te stemmen? Wanneer men iets een Vlaamse bevoegdheid maakt, is het evident dat dit ook tijdens de overgang in elk van de Vlaamse provincies maximaal op een gelijkaardige manier wordt georganiseerd. De voorbeelden die ik heb gegeven, tonen aan dat er nu al minstens drie varianten zijn waarvan de laatste de minst gunstige, namelijk deze waarbij er niets wordt toegekend. In Oost-Vlaanderen kent men 100 procent toe, in West-Vlaanderen 50 procent en in de rest van de provincies is, voor zover mijn informatie correct is, beslist om niets te doen. Hoe zult u en bij uitbreiding de Vlaamse Regering daarmee omgaan?

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, ik heb tweemaal een schriftelijke vraag ingediend over dit onderwerp, in juni en oktober 2013. Mijn vraag was wel uitgebreider dan die van de heer Van Malderen. We hadden immers vastgesteld dat sommige provincies bepaalde zaken subsidieerden en andere niet. Vraag was dan ook wat daarmee zou gebeuren indien alles vanuit Vlaanderen zou worden betoelaagd. Zou elke Vlaamse provincie evenveel

krijgen? Of zouden de provincies die in het verleden wel iets gaven, nu ook iets krijgen en deze die niets gaven, niets krijgen? Dat was zo ongeveer de teneur van de vraag.

Minister, had men dit op voorhand niet kunnen inschatten? Toen het decreet werd goedgekeurd, was men zich dan bewust van het probleem dat de integratie van de middelen van de provincies in het budget voor de diensten zou en kon teweegbrengen? Hoe zal de Vlaamse Regering dit oplossen?

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Ik wil de vraag opentrekken naar het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA). De problematiek die de heer Van Malderen heeft geschetst, doet zich ook voor bij VIPA. Sommige voorzieningen hebben een aanvraag ingediend en kregen een cofinanciering vanuit de provincies, terwijl die provincies daar niet meer in voorzien in hun begroting van 2014. Het zou ons misschien te ver leiden om daar vandaag op te antwoorden, maar uiteindelijk geldt dezelfde problematiek voor de voorzieningen die werden gefinancierd vanuit de provincies.

De voorzitter: Minister Vandeuren heeft het woord.

Minister Jo Vandeuren: Ik wil beginnen met een aantal zaken in een ruimere context te plaatsen.

Bij de uitvoering van de interne staatshervorming werd inderdaad afgesproken dat de provincies voor het begrotingsjaar 2013 hun beschikbare middelen gezinszorg zouden uitbetalen aan de erkende diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg. Vanaf het begrotingsjaar 2014 zouden de middelen door de Vlaamse overheid worden overgenomen en uitbetaald volgens de nieuwe modaliteiten zoals ze werden vastgelegd in de Vlaamse regelgeving.

Belangrijk hierbij was en is nog altijd dat Vlaanderen daarbij de continuïteit van de betaling van de subsidies blijft garanderen. Er is enorm veel tijd en overleg gespendeerd aan de zeer punctuele gevolgen en modaliteiten van die interne staatshervorming voor wat de welzijnssector betreft. Alle begrotingsartikelen van alle provincies zijn opgelijst en voor elk van die begrotingsartikelen is nagegaan of dit wordt overgenomen, of het moet worden overgenomen, of dat mogelijk is in impulsfinanciering enzovoort.

Mevrouw Van der Borcht, er zijn een aantal manieren geweest om dat geld dat via het Provinciefonds op de Vlaamse begroting is terechtgekomen, in de sector te blijven besteden. Een van de methodes zoals voor de gezinszorg is dat er in overleg met de sector is gekeken naar de manier waarop het beschikbare budget in de sector zou worden geherinvesteerd. Aangezien er provincies waren die veel extra geld gaven aan gezinszorg en andere weinig, werd dat een verhaal waarbij een aantal verdelingen nu werden gespreid over de hele sector. In een aantal andere sectoren heeft men ervoor gekozen om op basis van de reglementaire basis die daarvoor beschikbaar was op Vlaams niveau, die middelen punctueel te blijven toewijzen aan het concrete centrum algemeen welzijnswerk (CAW) waarover het gaat of het concrete centrum voor geestelijke gezondheidszorg (cgg) waarover het gaat omdat de middelen, wanneer ze werden uitgesmeerd over de hele sector, zo verwaterden dat ze voor niemand nog effect hadden, terwijl het verlies voor wie de extra middelen had gekregen substantieel was. Bovendien was er een decretale basis om dat verder op te nemen. Met betrekking tot andere sectoren, zoals de gehandicaptensector, is binnen de gereguleerde toelagen in continueringen voorzien. Dit is zo geregeld in afwachting van een nieuwe, in de persoonsgebonden financiering thuishorende, decretale regeling om deze zaken structureel en systematisch te financieren.

Ik wil nog even op de situatie van het VIPA ingaan. Dit is immers een ander verhaal. De middelen die de provincies aan aanvullende investeringssubsidies voor het VIPA besteden, zijn niet naar de Vlaamse overheid overgeheveld. Dat zijn provinciale middelen gebleven. Op

basis van de interne staatshervorming en de gesloten taakstelling met betrekking tot welzijn is hier niets mee moeten gebeuren. De wijzigingen zijn een gevolg van een algemene regel die de Vlaamse overheid met betrekking tot alle sectoren in het leven heeft geroepen.

Een systematische, structurele en reglementaire cofinanciering van dezelfde posten is niet langer mogelijk. Dat geldt voor alle sectoren. Dit principe is ingevoerd. Het gevolg is dat twee overheden elkaar niet langer door middel van koppelsubsidies mogen volgen. Dit betekent dat het ene reglement niet mag stipuleren dat subsidies op basis van een ander reglement worden gevolgd. Dat mag niet meer in Vlaanderen.

Dit geldt ook voor alle provincies die dit systeem met betrekking tot het VIPA hadden ontwikkeld. Als ik me goed herinner, gaat het om de provincies West-Vlaanderen en Limburg. Ik ben daar echter niet zeker van. Dat systeem is niet langer mogelijk. Dit is geen gevolg van de interne staatshervorming op het vlak van de persoonsgebonden aangelegenheden, maar van een ander principe dat voor heel de Vlaamse overheid toepasbaar is geworden.

De betrokken provincies hebben hier met overgangsbepalingen op gereageerd. Voor alles wat zich al in de pijplijn bevond en waarvoor het VIPA in principe een akkoord zou hebben verleend, zullen de oude regels nog worden toegepast. Daarna dooft alles uit.

Er zijn in de verschillende provincies een aantal varianten gehanteerd. De provincies mogen geen investeringssubsidies meer verlenen. Dit kan enkel nog in de vorm van impulsfinanciering. Dit moet projectmatig gebeuren. Hiervoor moeten de provincies zich baseren op de sectoren die in het bestuursakkoord met de Vlaamse overheid zijn opgenomen.

Hoewel dit in West-Vlaanderen op die manier is verwoord, klopt het niet dat dergelijke subsidies niet langer kunnen. Het is enkel onmogelijk geworden een provinciaal reglement te maken dat automatisch subsidies verleent zodra de Vlaamse overheid op basis van een ander reglement beslist subsidies toe te kennen.

Dit is de situatie met betrekking tot het VIPA. De gelden die de provincies aan de cofinanciering van het VIPA hebben besteed, zijn niet naar Vlaanderen overgeheveld. Het klopt niet dat dit geld in de Vlaamse pot is terechtgekomen.

De provincies hebben ook verschillende procedures gevolgd om de beschikbare middelen tijdens verschillende begrotingsjaren over de erkende diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg te verdelen. De provincies Antwerpen en Vlaams-Brabant betaalden in een begrotingsjaar de subsidies voor een volledig werkjaar uit en baseerden zich hiervoor op de prestaties van het voorgaande jaar. De provincies Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen en Limburg betaalden in een begrotingsjaar een saldo voor het voorgaande jaar op basis van de prestaties tijdens het voorgaande jaar en een voorschot op basis van de prestaties tijdens het voorgaande jaar.

Uiteindelijk hebben alle provincies de beschikbare middelen voor gezinszorg in de loop van het begrotingsjaar 2013 uitbetaald. De provincie Oost-Vlaanderen heeft in 2013 het saldo voor 2013 uitbetaald. Dat zou normaal in 2014 worden uitbetaald. De provincie Oost-Vlaanderen heeft dat jaar dan ook meer dan de voorgaande jaren betaald. Hoewel de middelen ondertussen naar Vlaanderen zijn overgeheveld, betaalt de provincie Limburg in 2014 nog een saldo voor 2013 uit.

In het begrotingsjaar 2014 zijn de middelen naar Vlaanderen overgeheveld. De verdeling van de middelen wordt vanaf 2014 van de prestaties losgekoppeld. Ze blijven echter gekoppeld aan de diensten die voordien de provinciale middelen hebben ontvangen. Dat betekent eigenlijk dat er momenteel geen problemen zijn. Ik zal straks nog een nuance aanbrengen.

In 2013 hebben de provincies alle beschikbare middelen uitbetaald. Vanaf 2014 heeft de Vlaamse overheid al die middelen overgenomen. Het is de bedoeling die middelen in het begrotingsjaar 2014 integraal aan de private diensten te kunnen uitbetalen. Dat zal gebeuren

in de vorm van een verhoging van het voorschot voor gezinszorg in het derde trimester van 2014. Door die verhoging van het voorschot blijft de betaling van de subsidies verzekerd.

Het is de bedoeling de provinciale middelen voor de gezinszorg in overleg met de sector aan de erkende diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg toe te wijzen. Dit overleg heeft al plaatsgehad en heeft ertoe geleid dat die toewijzing van de prestaties is losgekoppeld.

De provinciale subsidies werden vroeger hoofdzakelijk aan private diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg toegekend. De provincie Vlaams-Brabant, die aan de openbare diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg een bijkomende subsidie had toegekend, vormt hierop een uitzondering. Die middelen werden omgezet in een uitbreiding van het urencontingent voor gezinszorg in 2013. De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) heeft de betrokken diensten de vraag gesteld of ze bijkomende uren voor gezinszorg wilden. Die subsidiëring moest natuurlijk eenzelfde budgettair volume als het verlies aan provinciale subsidies vertegenwoordigen. Van de 31 openbare diensten die in de provincie Vlaams-Brabant werkzaam zijn, zijn er 25 op het voorstel ingegaan.

Het probleem dat een eindsaldo moet worden betaald, zullen we oplossen door middel van een voorschot in het derde trimester. Voor de openbare diensten heeft de provincie Vlaams-Brabant een specifieke oplossing gevonden. Voor de private diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg hebben we in overleg met de sector middelen ingezet ter vervanging van de structurele vermindering op de socialezekerheidsbijdragen die steeds jaarlijks in mindering op de subsidie-enveloppe van de diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg werden gebracht. Het gat werd steeds groter en er is gevraagd het geld in te zetten om dat tekort te dempen. Voor twee private diensten die geen structurele vermindering van de socialezekerheidsbijdragen kregen, zullen de provinciale middelen nog in bijkomende uren voor gezinszorg worden omgezet. Volgens mij hebben we het probleem op die manier in overleg met de sector weten op te lossen.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Minister, dank u voor uw, naar goede traditie, zeer uitgebreide antwoord. Het ging ook in op de bijkomende vragen. Ik zal het zeker nog eens moeten nalezen. Ik denk dat de ambitie er wel degelijk is om te respecteren wat als principe bij de interne staatshervorming is ingeschreven: de koppelsubsidiëring eruit halen en een aantal bevoegdheden aflijnen. Sowieso was al duidelijk dat er vanaf 2014, of minstens voor de prestaties van 2014, niet meteen een probleem is. Maar er blijft nog het engagement van de Vlaamse Regering om de continuïteit van de diensten te respecteren en te garanderen.

Wat mij niet voor 100 procent duidelijk is, is hoe we erin zullen slagen om op het gehele grondgebied tot een aanpak te komen die ook in de toekomst de uniformiteit kan garanderen. U zegt zelf dat men al in 2013 alles heeft uitbetaald. Maar dat ging over de prestaties van 2012. Het continuïteitsprobleem – de ‘gap’, om nog eens dat woord te gebruiken – zit eigenlijk in het kalenderjaar 2014, wanneer de op dat moment gepresteerde uren worden betaald. Ik stel vast dat Oost-Vlaanderen dat uitbetaalt, en dat Limburg daar nu is bijgekomen. Die informatie had ik nog niet en in die zin was uw antwoord leerrijk. West-Vlaanderen doet dit voor 50 procent. Van Antwerpen en Vlaams-Brabant weet ik nog niets. Als u nu zegt dat we dat in het derde trimester van 2014 zullen verhogen, mag ik er dan van uitgaan dat het om een soort van saldering gaat op de bijkomende initiatieven van provincies?

Minister Jo Vandeuren: Neen, door het voorschot te verhogen in het derde kwartaal kunnen we het feit dat we in bepaalde provincies een afrekening mankeren, eenmalig oplossen.

De heer Bart Van Malderen: Het is duidelijk dat Vlaanderen dit doet. Maar het gaat er mij om dat sommige provincies een dubbel saldo uitbetalen, bijvoorbeeld Oost-Vlaanderen en Limburg, terwijl anderen dat niet doen. Hoe, op welke basis, rekent de Vlaamse Regering om de hoogte van de verhoging in het derde trimester van 2014 te financieren?

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Minister, dat was een onderdeel van mijn schriftelijke vraag destijds. Ik vroeg toen of iedereen op een gelijk niveau zal worden betoelaagd of niet. Ik had begrepen uit uw antwoord dat dit niet het geval zou zijn. Ik herinner mij dat u zei dat u de middelen voor gezinszorg in de algemene pot zou brengen, en dat u ze dan zou verdelen in functie van de bijkomende uren die nodig zijn.

Minister Jo Vandeurzen: We moeten de twee zaken uit elkaar houden. Voor gezinszorg heeft men een optelsom gemaakt van alles wat provincies extra aan gezinszorg besteden. Dat werd door niet alle provincies gebruikt om bijkomende uren gezinszorg te organiseren. Dat werd in sommige provincies gebruikt om de financiering van de bestaande uren gezinszorg te verbeteren. Het had gekund dat men zou hebben gezegd dat er meer uren zouden moeten worden gedaan en dat dit dan zou worden gefinancierd. Maar dat is niet wat er in de provincies is gebeurd. Laat ons nu stellen dat dit in provincie X 100 was en in provincie Y 50. Men heeft die sommen samengenomen, en men heeft gesteld dat die som in mindering moet worden gebracht van het Provinciefonds en naar de Vlaamse overheid moet komen. Dan werd met de sector onderhandeld over hoe dat geld nu moet worden ingezet voor de gezinszorg. De sector, dat is: alle initiatieven, de openbare en de private.

De sector heeft te kennen gegeven te verkiezen dat het geld zou worden ingezet om het gat, dat ontstaat op de RSZ-kortingen en op de financiering van de uren, opnieuw te dichten. In de financiering wordt voortdurend rekening gehouden met RSZ-kortingen, en blijkbaar groeit op die manier het nettotekort. Wij hebben dat met de diensten afgesproken en de reglementering is ook lineair gewijzigd opdat dit zo zou gebeuren. Maar er zijn natuurlijk een aantal diensten die, ook al gaat het om een lineaire maatregel, er niet van genieten omdat ze niet aan de voorwaarden beantwoorden waarbij ze van de RSZ-verminderingen gebruik maken. Dat zijn de openbare diensten. Voor die diensten heeft de sector gevraagd om het te doen door een uitbreiding van het urencontingent. Er was maar één provincie waar dat niet zo was. Er zijn twee private diensten die geen aftrek van RSZ-verminderingen hadden. Die hebben gezegd dat zij liever hadden dat wij dat voor hen deden door het beschikbare urencontingent te vergroten. Zo is er een akkoord gemaakt met de sector: een lineaire maatregel voor iedereen. Voor wie RSZ-korting heeft, wordt een deel van de financiering rechtgezet om het verschil kleiner te maken.

Het tweede probleem is dat dit een rollensysteem is. Het ene jaar wordt het saldo van het vorige jaar uitbetaald en het voorschot van het andere jaar. Doordat men op een bepaald moment vermindering heeft, zal men de voorschotten optrekken in het derde kwartaal waardoor men op basis van het boekjaar de inkomsten kan hebben om het volume van middelen dat men in dat jaar zou binnenkrijgen voldoende groot te maken.

De heer Bart Van Malderen: Ik ben blij met die laatste toevoeging. Daarmee wordt uitdrukkelijk gesteld dat het de bedoeling is om het systeem rollend te houden. Het gros van de budgetten wordt uiteraard besteed aan uurlonen, die minstens maandelijks moeten worden betaald. Als je daar een onderbreking hebt, riskeer je problemen te hebben.

Ik noteer ook het lichte voorbehoud dat er is gekomen op basis van de nota van de adviseur, dat de regelgeving nog bij begroting zit en dat we dus de komende weken met spanning de verankering afwachten.

Minister Jo Vandeurzen: Ik heb totaal geen weet van het feit dat er met de sector nog problemen zouden zijn. Het antwoord is wat met de sector is afgesproken. Als u denkt dat er nog problemen zijn, wil ik daar gerust over spreken, maar ik heb geen weet van problemen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitrol van het nationale hiv-plan - 1125 (2013-2014)

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Minister, ik heb u over dit thema al enkele keren ondervraagd. Ik doe dat consequent. Ik probeer ook minister Onkelinx daarover te ondervragen: niet omdat ik dat sensationeel vind, maar omdat ik het nodig vind en omdat ik het een belangrijk thema vind.

Het nationale hiv-plan werd enkele maanden geleden gelanceerd als resultaat van intensief samenwerken door allerlei organisaties, artsen, belangengroepen, wetenschappers, mensen met hiv zelf en uiteraard de politiek verantwoordelijken. Minister, vanuit uw bevoegdheden hebt u daar flink aan meegewerkt, net als de verschillende organisaties binnen het Vlaamse beleid. Een van die organisaties, Sensoa, besloot haar toenmalige persbericht naar aanleiding van het nationale hiv-plan als volgt: “Nu komt het erop aan te zorgen voor de daadwerkelijke uitvoering ervan.” Dat klopt uiteraard, de hamvraag was hoe dit plan concreet geïmplementeerd zou worden. In de huidige budgettaire context en met de complexiteit van de 58 actievoorstellen die verspreid zitten over de verschillende bevoegdheidsniveaus moesten en moeten er prioriteiten worden gesteld.

Ik heb een laatste keer minister Onkelinx daarover ondervraagd op 17 december 2013. Zij zei: “Een van de eerste acties zal zijn een monitoringcomité op te richten, zoals in het plan voorzien, en een raad van personen met hiv samen te stellen. De betrokkenen, gezondheidswerkers, verenigingen en personen met hiv werden al geraadpleegd. Het voorstel dat ze mij hebben voorgelegd, ben ik momenteel met mijn diensten aan het onderzoeken. Nadien zal ik het op de Interministeriële Conferentie (IMC) aan mijn collega-ministers van Volksgezondheid voorleggen. De volgende IMC, in februari 2014, zal dus over de precieze samenstelling en opdrachten van die twee instanties beslissen.”

Minister, daarom stel ik u deze vragen, uiteraard in de hoop dat die conferentie heeft plaatsgevonden en dat dit ook effectief op de agenda is gezet. Wat is er precies beslist op die conferentie? Hoe ver staat het met de implementatie van dat hiv-plan? Welke prioriteiten hebt u vanuit uw Vlaamse bevoegdheden gelegd voor de uitvoering van het nationale hiv-plan? Welke concrete keuzes hebt u reeds gemaakt of zult u nog maken? Stelt u daarbij zelf targets of deadlines voorop? Hoe evalueert u het verloop van het plan tot nu toe? Hoe staat het met het overleg en de afstemming tussen alle betrokkenen met betrekking tot de realisatie van het plan?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, geachte leden, tijdens de interministeriële conferentie van 24 februari werd enerzijds de permanente structuur ter opvolging van de uitvoering van het hiv-plan en anderzijds de stand van zaken van de verdeling van de 58 acties uit het plan over de diverse bevoegde deelregeringen besproken. Tijdens de conferentie werd de installatie van de permanente structuur aangenomen. De verdeling van de acties over de diverse bevoegdheden moet nog verder worden uitgewerkt.

Vooraleer er sprake kan zijn sprake van implementatie, of van concrete acties of geboekte resultaten, moeten we de verdeling van de acties inderdaad verder verhelderen. Vanaf dat ogenblik kan binnen de Vlaamse Regering de bespreking over de implementatie worden gevoerd. Het nationale hiv-plan sluit qua opties met betrekking tot preventie zeer nauw aan bij het huidige uitgetekende beleid in Vlaanderen. Bijgevolg is het onze intentie om met de organisaties Sensoa, het Instituut voor Tropische Geneeskunde (ITG) en Pasop voort te werken zoals overeengekomen in de respectieve beheersovereenkomsten en convenant. Daarin zijn reeds acties opgenomen in het kader van de hiv-preventie. Ik laat die initiatieven op dit ogenblik onverminderd voortzetten, en dit binnen de middelen die de lopende overeenkomsten toelaten.

Uiteraard zal ik de prioriteiten en keuzes moeten bepalen in overleg met mijn collega's in de Vlaamse Regering. Zoals gezegd zijn er de partnerorganisatie Sensoa en de terreinorganisaties ITG en Pasop die de uitvoering van hun opdrachten op dit moment onverminderd moeten voortzetten. Ik som er enkele op. Sensoa, als partnerorganisatie met betrekking tot seksuele gezondheid, biedt expertise aan voor het thema seksuele gezondheid in Vlaanderen. Het convenant met deze organisatie bevat resultaatgebieden, zoals het aanbieden van informatie, documentatie en advies, methodiekontwikkeling en de ondersteuning van de implementatie daarvan. Binnen die resultaatgebieden wordt de werking opgedeeld in actieterreinen, waaruit blijkt dat hiv-preventie alomtegenwoordig is in het aanbod van Sensoa. Bij drie van de vijf specifieke doelgroepen, namelijk homomannen, kwetsbare migranten en mensen met hiv, wordt expliciet aan hiv-preventie gewerkt, natuurlijk altijd in combinatie met aandacht voor de preventie van andere seksueel overdraagbare infecties. Naast de specifieke initiatieven voor hiv-preventie is er ook in de rest van de werking van Sensoa, bijvoorbeeld binnen de actieterreinen jongeren en volwassenen, voldoende aandacht voor hiv.

Pasop, een organisatie met terreinwerking, focust op de seksuele gezondheid van sekswerkers in Vlaanderen. Deze organisatie heeft het bevorderen van de seksuele gezondheid van sekswerkers als opdracht. Daarvoor heeft ze een deskundig team, dat met aangepaste methodieken de sekswerkers bereikt. De organisatie zorgt zelf voor het up-to-date houden van de methodieken, in samenwerking met experts, bijvoorbeeld uit Sensoa. Het is hoe dan ook een aanbod op maat. Recent werd de werking uitgebreid over heel Vlaanderen: na een werking in Antwerpen en in Oost- en West-Vlaanderen is er nu ook een uitbreiding naar Limburg en Vlaams-Brabant. Bekende en nieuwe werkplaatsen van sekswerkers worden bezocht en van een gepast aanbod qua preventieve seksuele gezondheid voorzien. Het aantal en de aard van de vaccinaties en screenings voor seksueel overdraagbare infecties worden geregistreerd. Daarnaast wordt er ook voorzien in een telefonische permanentie en consultatiemogelijkheden voor de sekswerkers. Deze terreinwerking is er niet specifiek voor hiv-preventie, maar is uitgebreid naar alle seksueel overdraagbare infecties en andere problematieken die met het sekswerk samengaan.

Daarnaast is er het ITG, met een specifieke terreinwerking ten aanzien van Sub-Saharaanse Afrikaanse migranten. Deze werking spitst zich toe op de seksuele gezondheid van de Sub-Saharaanse Afrikaanse migranten in heel Vlaanderen en maakt werk van een combinatie van primaire, secundaire en tertiaire preventie. Bij deze risicodoelgroep is hiv-preventie de insteek, maar ook andere seksueel overdraagbare infecties komen aan bod. De activiteiten werden ook recent uitgebreid naar de provincies Antwerpen, Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant. Het ITG gebruikt voor haar werking doelgroepsensitieve methodieken, die het zelf ontwikkelt en continu aanpast aan nieuwe noden en evoluties.

Met die methodieken wordt ten overstaan van de Afrikaanse gemeenschappen – individueel en in groep – gewerkt, en wordt ook via de reguliere gezondheidszorg ten behoeve van de doelgroep gewerkt. Het ITG organiseert in samenwerking met sleutelorganisaties tal van preventieactiviteiten – in 2012 waren dat er 191 –, zoekt nieuwe ontmoetingsplaatsen voor die activiteiten en werkt aan nieuwe contacten om het aanbod bekend te maken. Het ITG is ook aanwezig op grotere evenementen, informatiestanden en informatiesessies. Via outreachactiviteiten worden de gemeenschappen gesensibiliseerd en worden hiv-tests en hiv-counseling aangeboden.

De verdeling van de 58 acties over de diverse bevoegdheden is geen sinecure en vraagt enige tijd. Nochtans is die oefening noodzakelijk opdat de diverse deelregeringen, dus ook de Vlaamse Gemeenschap, het plan echt zouden kunnen implementeren. Die oefening is ook noodzakelijk om die acties te filteren waarvoor afstemming tussen de diverse deelregeringen aan de orde is. We moeten weten voor welke acties we die afstemming moeten maximaliseren. Dat is natuurlijk essentieel, en dat gebeurt op dit moment in de werkgroep Aids van de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid en binnen de permanente structuur die hiervoor dus effectief in het leven is geroepen. We zullen ervoor pleiten dat de

werkzaamheden binnen de interkabinettenwerkgroep op korte termijn kunnen worden afgerond, zodat we dit op Vlaams niveau binnen de vooropgestelde termijn, dus in de loop van de maand april, kunnen finaliseren, uiteraard vanuit het perspectief dat we daarmee het plan ook echt in een operationele fase kunnen brengen.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Minister, ik dank u voor uw uitgebreide antwoord. Ik zou zeggen: wordt vervolgd. Dat is ook zo. Ik ben oprecht blij dat er vooruitgang wordt geboekt. Dat is wel duidelijk. Die permanente structuur is dan toch goedgekeurd. Deze legislatuur zullen we dat niet meer kunnen opvolgen, en het zal u of uw opvolger zijn aan wie na april de vragen zullen moeten worden gesteld.

Ik wil van de gelegenheid gebruikmaken om – en ik denk dat ik dat namens de hele commissie mag zeggen – mijn respect uit te drukken voor organisaties zoals Sensoa, Pasop en het ITG, die inderdaad vaak buiten de schijnwerpers heel wat werk verzetten. Het is belangrijk dat ook een volgende regering het werk van die organisaties naar waarde blijft schatten. Ik hoop dat, en ik hoop dat men hen ook zal blijven betrekken bij de implementatie van dat nationale actieplan, dat dan toch langzaam maar zeker wordt uitgerold.

Ik dank u in elk geval voor uw antwoord en uw inspanningen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de sancties voor het niet betalen van de bijdragen voor de zorgverzekering - 1152 (2013-2014)

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Voorzitter, minister, geachte leden, onlangs, op 24 februari, is er een rapport van de Vlaamse Ombudsdienst verschenen over de sancties die het Vlaams Zorgfonds oplegt voor het niet betalen van de jaarlijkse bijdrage voor de zorgverzekering. Dan gaat het over de som van 25 euro die iedereen vanaf 26 jaar jaarlijks betaalt. Wanbetalers verliezen voor elk jaar dat ze hun bijdrage niet betalen, vier maanden tegemoetkoming van 130 euro, dus 520 euro, indien ze zelf zorgbehoevend worden en een aanvraag indienen voor een uitkering van de zorgverzekering. Betalen ze drie jaar lang niet, dan loopt dit dus op tot twaalf maanden, wat neerkomt op 1560 euro, en volgt er bovendien een onmiddellijke boete van 250 euro.

De ombudsman vertrekt in het rapport vanuit het gegeven dat tientallen mensen een bezwaar hebben ingediend bij het Vlaams Zorgfonds tegen de boete die ze hebben gekregen en al vele maanden lang op een antwoord wachten. De ombudsman werd daarvan in kennis gesteld en trad in overleg met het Vlaams Zorgfonds. Tijdens dat overleg werd dan duidelijkheid verschaft over de redenen die aan de basis liggen van de vertraging. Blijkbaar zouden die informaticatechnisch van aard zijn. We komen daar straks waarschijnlijk nog uitvoerig op terug, naar aanleiding van het ontwerp van decreet over de gegevensdeling. Ook werd meegedeeld dat een antwoord op de bezwaarschriften binnenkort zal volgen.

Naast dat feit deed de ombudsman twee vaststellingen op basis van zijn onderzoek in de zaak. Het betalen van de boete van 250 euro plus de 75 euro voor de drie jaren waarin de boete niet werd betaald, heeft volgens hem geen bevrijdend karakter. We hebben dat decreet allemaal mee goedgekeurd en uitgeschreven. Met andere woorden, de termijn van drie keer vier maanden waarvoor men geen tegemoetkoming ontvangt, blijft gehandhaafd, ook als de betrokkene zelf zorgbehoevend wordt en een aanvraag doet voor een tegemoetkoming, ook al heeft hij de boete betaald. Daar wringt het schoentje. Heel wat mensen denken dat ze hun

uitkering krijgen als ze de boete betaald hebben. Ik ben geen pleitbezorger om dat te doen, absoluut niet. Dit is een regeling van solidariteit. We hebben dat decreet goedgekeurd en ik sta erachter.

Ik vind wel, minister, dat we de mensen beter moeten inlichten, ook van de gevolgen ervan. We krijgen allemaal ons overschrijvingsformulier, eenmaal per jaar, om 25 euro te storten. Gelukkig doet het gros van onze bevolking dat. Wie het niet doet, staat te weinig stil bij de gevolgen. Zeker jonge mensen beseffen nog niet waarover het gaat. Nochtans kunnen zij eveneens een ongeval hebben of ziek worden, en dan komen ze er ook mee in aanraking.

De ombudsman beveelt aan om wanbetalers sterker af te schrikken door hen mee te delen dat, als ze hun 25 euro niet betalen, ze 520 euro aan tegemoetkoming zullen mislopen, ook als ze op een bepaald ogenblik hun boete betalen. Zoiets zal meer impact hebben dan hen mee te delen dat wanneer ze drie keer hun 25 euro jaarlijkse bijdrage niet betalen, ze een boete zullen krijgen van 250 euro. Ik denk ook dat dit meer zal afschrikken.

Minister, kunt u toelichting geven bij het maandenlang uitblijven van een antwoord op de bezwaarschriften die worden ingediend met betrekking tot de opgelegde boetes of sancties? Wat waren de redenen? Zijn die nu van de baan?

Hoe staat u tegenover de vaststellingen en aanbevelingen van de Vlaamse Ombudsdienst met betrekking tot de regelgeving en communicatie over de sanctionering?

De voorzitter: Minister Vandeuren heeft het woord.

Minister Jo Vandeuren: Ongeveer negentig bezwaarschriften tegen de administratieve geldboete met betrekking tot de Vlaamse zorgverzekering konden tijdelijk niet behandeld worden om informaticatechnische redenen. In deze negentig dossiers waren betalingen die na het opleggen van de boete alsnog bij de zorgkassen gestort werden, onvoldoende zichtbaar in de applicatie van het Vlaams Zorgfonds.

Sinds februari 2014 is een nieuwe versie van de applicatie in werking. Deze release bevat een technische verbetering, waardoor de betalingsgegevens nu wel voldoende zichtbaar worden. Het Zorgfonds gaat de betalingsgegevens nu nogmaals inlezen en vervolgens deze dossiers afhandelen, waardoor op korte termijn de problemen opgelost zullen zijn.

De ombudsman doet in zijn communicatie twee aanbevelingen. We hebben de aanbevelingen die een constructieve bijdrage leveren aan het voorkomen van klachten, ter harte genomen. De ombudsdienst beveelt ten eerste aan om in de communicatie tegenover wanbetalers de opschorting met verlies van rechten te benadrukken. In het ombudsverslag lezen we hierover het volgende: “Wanneer de ombudsman kijkt naar de communicatie over wanbetaling bij het Vlaams Zorgfonds, dan lijkt de nadruk toch vooral te liggen op die boete van 250 euro, terwijl het voorbeeld toont dat het in werkelijkheid vooral die tweede zwaardere sanctie is (die dus kan oplopen tot 1.560 euro), die de potentie in zich heeft om mensen aan te sporen om zowel hun 25 euro bijdrage, als desgevallend hun 250 euro boete, te betalen.”

De communicatie met de verzekerde bij niet-betaling van de bijdrage verloopt in eerste instantie via zijn zorgkas en niet via het Zorgfonds. Het Vlaams Zorgfonds heeft op het maandelijks overleg met de zorgkassen deze aanbeveling van de ombudsman ter sprake gebracht. Aan de zorgkassen is gevraagd om na te gaan in welke mate zij kunnen tegemoetkomen aan de aanbeveling van de Ombudsdienst. De zorgkassen zijn momenteel al verplicht om in hun jaarlijkse bijdragemailing en in de herinneringsmailing op het einde van het jaar de maatregel van de administratieve geldboete en van de opschorting met verlies van rechten te vermelden. Dit gebeurt ook. In principe is de burger dus wel degelijk al ingelicht. Het is ook niet aangewezen om in de eerste brief te veel nadruk te leggen op de sancties, aangezien slechts een kleine minderheid zijn bijdrage niet tijdig betaalt. De inningsgraad van de bijdrage zorgverzekering ligt rond de 97 procent. Het gaat dus om een minderheid van

personen die hun bijdrage niet betalen. In de herinneringsbrief kan hier wel nadruk op worden gelegd.

De ombudsman stelt, ten tweede, ook voor dat het betalen van de boete bevrijdend zou werken voor de opgelopen opschorting. We lezen hierover het volgende in het verslag van de ombudsman: “(...) de zware wanbetalers die drie jaar lang hun bijdrage van 25 euro niet betaalden, beter te overtuigen om hun boete ook écht te betalen, door in de regelgeving te voorzien dat die boete ‘bevrijdend werkt’ tegenover de latere tweede sanctie van 1.560 euro aan opschorting van rechten.”

Om de inningsgraad van de ledenbijdragen op een voldoende hoog niveau te houden, is het onontbeerlijk dat wanbetalers worden gesanctioneerd. Een administratieve geldboete en/of een opschorting met verlies van rechten komen aan deze noodzaak tegemoet. Hoewel het voorstel van de ombudsman tegemoetkomt aan een aantal reacties waarmee we worden geconfronteerd, is dit dus niet zomaar realiseerbaar omdat je het risico loopt hier discriminerend te gaan werken. Een belangrijk verschil tussen de boete en de opschorting met verlies van rechten is immers dat deze laatste niet enkel geldt voor wie niet betaalt, maar ook voor wie niet tijdig betaalt. De bijdragebetaling is niet tijdig als ze niet voor 31 december van het betrokken kalenderjaar is betaald. Wie eenmalig zijn bijdrage pas betaalt in het daaropvolgende jaar, zal niet noodzakelijk een boete oplopen.

De suggestie van de ombudsman zou inhouden dat ze wel nog de sanctie van opschorting met verlies van rechten behouden en niet de kans hebben om kwijtschelding te krijgen van de opschorting met verlies van rechten door betaling van de boete. Dit zou als een discriminatie kunnen worden beschouwd. Ook wie bijvoorbeeld twee jaar zijn bijdrage niet heeft betaald en daarna opnieuw correct zijn bijdrage betaalt, zal geen boete krijgen. Als we de suggestie van de ombudsman zouden volgen, zouden ook deze mensen worden benadeeld ten opzichte van wie drie keer niet betaalt. Zij zouden geen bevrijdende betaling van de boete kunnen verkrijgen, terwijl wie drie jaar niet heeft betaald, zijn opschorting met verlies van rechten zou kunnen laten kwijtschelden. Men zou dan via de betaling van de boete als het ware zijn opgelopen sanctie van verlies van rechten gedurende twaalf maanden kunnen afkopen.

De aanbeveling van de ombudsman – ik heb begrepen dat dat niet de kern van uw vraag is – kan dus niet los worden gezien van een meer grondige denkoefening over de sancties in de zorgverzekering. Hoewel ik niet gekant ben tegen een evaluatie van de huidige wijze van sanctioneren, en meer bepaald de interferentie van de opschorting met verlies van rechten en de administratieve geldboete, vergt dit een afweging van alle elementen en is dit in deze legislatuur niet meer realiseerbaar.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, uiteraard is dit niet meer realiseerbaar, dat besef ik heel goed. Mijn vraag om uitleg ging over twee zaken.

Ten eerste, hoe komt het dat er zo’n informaticatechnisch probleem was? Ik heb begrepen dat er een nieuwe applicatie is vanaf februari. Ik hoop dat de administratie dit tijdig opvolgt, om na te gaan of er nog problemen zijn. Dat probleem is dan opgelost.

Minister, aan mijn tweede vraag hebt u veel aandacht besteed, maar ik heb wel gezegd dat ik de vraag van de ombudsman niet ondersteun. Ik ben er zeker geen voorstander van om dat bevrijdend te laten werken. Ik ben wel verbaasd dat u zegt dat u het niet nodig vindt om bij het schrijven de mensen daarvan beter in kennis te stellen. Dat is een taak van de zorgkas, en als ik het goed heb gehoord, is er een overleg met de zorgkas geweest, maar niemand ziet er blijkbaar het nut van in.

We kennen allemaal de technische kant van een administratief schrijven. Naar aanleiding van mijn nakende pensionering heb ik van Ethias een brief gekregen die ik moet invullen aangaande mijn pensioen als OCMW-voorzitter. Wel, minister, ik moet dat ook drie keer

lezen voor ik het begrijp. Ik kan dus heel goed begrijpen dat al die administratieve zaken voor heel veel mensen niet zo vanzelfsprekend zijn. Het is toch niet onoverkomelijk wat ik hier vraag: een brief zo duidelijk mogelijk opstellen, zodat de mensen begrijpen waarover het gaat.

Ik ben ervan overtuigd dat we het aantal wanbetalers nog drastisch kunnen verminderen als mensen heel goed weten wat het gevolg kan zijn. Daardoor moeten we misschien minder herinneringsbrieven schrijven, waardoor we minder administratieve last hebben. Ik wil een oproep doen aan de mensen van het kabinet, om over te maken aan de administratie of men dat kan herbekijken. Daar hoeven we geen resolutie of decreet te schrijven, hier zou het gezond boerenverstand kunnen gelden.

Minister Jo Vandeuren: De mensen zijn hier, ik heb er op zich ook absoluut geen probleem mee. Uit het overleg met de zorgkassen kwam de inschatting dat men dat het best in de herinneringsbrief nogal expliciet zou stellen, omdat 97 procent normaal wordt betaald. Voor mij is dat geen noodzaak, hoe concreter het kan zijn, hoe beter.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

**Vraag om uitleg van de heer Willy Segers tot de heer Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het overleg met de gemeentebesturen in de Vlaamse Rand
- 1164 (2013-2014)**

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Voorzitter, minister, collega's, op 19 januari 2014 heb ik in de commissie Vlaamse Rand minister Bourgeois enkele vragen gesteld over wat daar leeft in verband met een mogelijke centrumregio of centrumstad. Het ging uiteraard niet enkel om beleidsdomeinen als Mobiliteit of Veiligheid, maar ook om Welzijn. Dat heeft uiteraard te maken met de historische achterstand in Vlaams-Brabant en per definitie dan ook in de Rand.

Minister, in zijn antwoord haalde minister Bourgeois aan dat u had toegezegd om op korte termijn rond de tafel te gaan zitten met de provincie Vlaams-Brabant, het stadsbestuur van Vilvoorde en eventueel ook andere gemeentebesturen uit de regio. U wilde dat doen op basis van kwantitatieve gegevens en van een kwalitatieve analyse van de situatie. Er is toen afgesproken dat op basis van concrete dossiers zou worden onderzocht hoe het aanbod van de dienstverlening door het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, kan worden verbeterd en vooral hoe kan worden ingezet op een betere samenwerking. Daarnaast zou u ook bezig zijn met het oplijsten van de problemen op basis van effectieve, realistische gegevens.

Minister, kloppen bovenstaande antwoorden die minister Bourgeois meegaf over uw beleid in de Vlaamse Rand? Hebt u ondertussen samen gezeten met de provincie Vlaams-Brabant, het stadsbestuur van Vilvoorde en andere gemeentebesturen? Zo ja, wat leverde dit op? Zo nee, waarom niet en zal dit eventueel nog deze legislatuur plaatsvinden?

Hoe wilt u het aanbod van de dienstverlening door het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verbeteren? Hoe zult u inzetten op een betere samenwerking? Kunt u het overzicht van de desbetreffende problemen toelichten? Waar liggen bijvoorbeeld de globale werkpunten?

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Ik wil me aansluiten bij de bekommernis van de heer Segers, die niet enkel vandaag actueel is, maar een constante bekommernis is, die we al jaren

aankaarten met de collega's uit de regio. Wat is de stand van zaken, minister? Er zit een positieve beweging in de regio. Ook op welzijnsvlak zien we een kentering.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Zoals afgesproken met minister Bourgeois, hebben we inderdaad een eerste keer samengezeten met de mensen van de provincie Vlaams-Brabant, de stad Vilvoorde en de stad Halle, om de problematiek wat nader te bekijken. Dat kunt u beschouwen als een eerste aanzet. Het vraagt nog verdere oefening, die wellicht dienstig zal kunnen zijn in functie van een volgend regeerakkoord.

In het huidige regeerakkoord werden daaromtrent bepaalde intenties geuit. Precies om aan dat engagement te kunnen voldoen, hebben we het welzijns- en zorgaanbod in Halle-Vilvoorde in kaart gebracht. In januari hebben we hiervan nog een overzicht bezorgd als antwoord op een schriftelijke vraag van mevrouw De Vits. Zeer recent hebben we deze cijfers nog bijgewerkt. Gezien dit gedetailleerde cijfermateriaal zal ik me in de antwoorden op uw derde en vierde vraag, mijnheer Segers, toespitsen op de gegevens van Halle-Vilvoorde en niet enkel van de Vlaamse Rand.

Voor wat het welzijns- en zorgaanbod in Halle-Vilvoorde betreft, kan ik u het volgende meedelen. In de sectoren kinderopvang en preventieve gezinsondersteuning is er voor het merendeel van het aanbod geen achterstand in Halle-Vilvoorde. In de erkende kinderopvang en bij zelfstandige onthaalouders zijn er zelfs meer plaatsen per honderd kinderen in Halle-Vilvoorde dan gemiddeld in Vlaanderen. Voor de buitenschoolse kinderopvang weten we dat er grote noden zijn. Hoe we die verder zullen invullen, maakt deel uit van het nieuwe concept dat gestalte zal krijgen en waartoe binnenkort een staten-generaal zal plaatsvinden. De bedoeling is om, met de overkomst van de middelen van het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten (FCUD) voor ogen, voldoende klaar te zien in het nieuwe concept.

In de bijzondere jeugdbijstand is de bezettingsgraad al jaren lager in Halle-Vilvoorde dan in Vlaanderen. Er is dus geen aantoonbare hogere nood aan plaatsen in Halle-Vilvoorde. In de sector voor personen met een handicap is er, ondanks de voorafnames, nog een historische achterstand. De voorafnames voor Vlaams-Brabant zullen dus ook nog in de toekomst nodig blijven. Voor Vlaanderen zijn er per duizend inwoners gemiddeld 5,95 erkende plaatsen, in Brussel en Vlaams-Brabant is dit slechts 4,65 exclusief de persoonlijkeassistentiebudgetten. Voor Brussel en Vlaams-Brabant bedraagt de gemiddelde kostprijs per inwoner 149,20 euro, voor Vlaanderen is dit 195,62 euro inclusief de persoonlijkeassistentiebudgetten.

In de ouderenzorg wordt de programmatie vastgelegd op basis van een bevolkingsprognose. We stellen vast dat er voor de woonzorgcentra en de centra voor kortverblijf een hoge invulling van het programmatiecijfer is: bijna 90 procent en meer. Wat de dagverzorgingscentra betreft, is er dankzij de nieuwe regelgeving inzake de CADO's (Collectieve Autonome DagOpvang) een grote inhaalbeweging aan de gang. We verwachten dat die zich zal doorzetten. In de gezins- en thuiszorg stijgt het urencontingent jaarlijks, maar het neemt minder toe dan de veroudering van de bevolking.

Voor de twee centra voor geestelijke gezondheidszorg in Halle-Vilvoorde werd meer dan 1,5 miljoen euro extra budget toegekend. Net zoals in andere regio's is er nog een zekere achterstand in Vlaams-Brabant. Daar is per inwoner 8,02 euro aan enveloppefinanciering beschikbaar tegenover gemiddeld 9,31 euro in de rest in Vlaanderen. Andere regio's hebben echter een grotere achterstand en zijn dan ook prioritair ten aanzien van Halle-Vilvoorde. Ik denk aan Turnhout, Zuid-Oost-Vlaanderen, Mechelen en Zuid-West-Vlaanderen.

Wat het algemeen welzijnswerk betreft, is er een grote inhaalbeweging geweest deze legislatuur die nog moet worden voortgezet. Het aanbod schuldbemiddeling en Tele-Onthaal ligt op gelijk niveau met Vlaanderen. Om tot een betere afstemming te komen van het Vlaamse beleid in de Vlaamse Rand, waar u tevens naar vraagt, werken alle beleidsdomeinen samen in de ambtelijke werkgroep 'Vlaams Strategisch Gebied rond Brussel'.

De werkgroep wordt voorgezeten door de gouverneur van Vlaams-Brabant en komt maandelijks samen. Naast een vertegenwoordiger van elk beleidsdomein en een vertegenwoordiger van de provincie Vlaams-Brabant, is tevens een vertegenwoordiger van vzw 'de Rand' aanwezig. In de werkgroep wordt er informatie uitgewisseld, telkens over een ander thema, en worden daarnaast de afspraken van het regeerakkoord opgevolgd en gemonitord. Om enkele specifieke problemen aan te kaarten, werden tevens enkele burgemeesters van de Vlaamse Rand op de werkgroep uitgenodigd. Een vertegenwoordiger van het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is aanwezig in de werkgroep. De opvolging van het welzijns- en zorgaanbod kwam reeds meermaals aan bod.

U verwees naar het feit dat we het welzijns- en zorgaanbod in Halle-Vilvoorde gedetailleerd in kaart hebben gebracht. Deze gegevens stellen ons in staat om na te gaan voor welke sectoren er effectief een achterstand in het aanbod is en voor welke sectoren dat niet het geval is. Ik sta erop u een genuanceerd antwoord te geven en zal dan ook een overzicht geven van de stand van zaken van het welzijns- en zorgaanbod in alle welzijns- en zorgsectoren. Zowel positieve evoluties als werkpunten komen hierbij aan bod.

De uitbreiding van plaatsen in de erkende kinderopvang is gebaseerd op een wetenschappelijk onderbouwde schatting van de behoefte. Er wordt onder meer rekening gehouden met het beschikbare aanbod, de bezetting, het gebruik, de effectieve en voorspelbare nataliteit en de kenmerken van de gemeente. In de erkende kinderopvang stellen we in Halle-Vilvoorde geen achterstand vast. Gemiddeld zijn er in Vlaanderen 8,11 plaatsen in de erkende kinderopvang per 100 kinderen. In Halle-Vilvoorde zijn er meer plaatsen in de erkende kinderopvang, namelijk 8,64 plaatsen per 100 kinderen.

In 2013 werd daarnaast voorrang gegeven aan gemeenten met de hoogste nood aan opvang met inkomenstarief voor de kinderen tot drie jaar. Kinderen uit kansarme gezinnen wegen hierbij dubbel door. Bij de prioriteitenlijst die we zo verkrijgen, zijn er vijf gemeenten van Halle-Vilvoorde bij de eerste dertien gemeenten. In 2013 hebben we in de inkomensgerelateerde kinderopvang voorrang gegeven aan de zorgregio's kleine stad met het grootste onderaanbod aan plaatsen met inkomensprijs. Van de 59 zorgregio's staat Tervuren op de eerste plaats, Vilvoorde op de vierde plaats.

Wat het aantal plaatsen betreft in de zelfstandige kinderopvang, staat het aanbod in Halle-Vilvoorde en Vlaanderen nagenoeg op hetzelfde niveau: in Halle-Vilvoorde zijn er 14,44 plaatsen per 100 kinderen, tegenover 14,53 plaatsen per 100 kinderen in Vlaanderen. Wat het aantal plaatsen in de initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang (IBO's) betreft, is er helaas nog steeds een achterstand in Halle-Vilvoorde. Terwijl er in Vlaanderen 5,28 IBO-plaatsen zijn per 100 kinderen, zijn er in Halle-Vilvoorde 2,18 IBO-plaatsen per 100 kinderen.

Aangezien u deze achterstand expliciet aanhaalde in uw vraag, wil ik dit graag wat meer toelichten. Allereerst heeft deze achterstand een historische reden. Toen in het midden van de jaren 90 het FCUD startte met de subsidiëring van de IBO's, werden er in Vlaanderen heel wat initiatiefnemers, vooral lokale besturen, gevonden. In Vlaams-Brabant en zeker in de Vlaamse Rand hebben de lokale besturen de boot afgehouden en heeft men vooral ingezet op de opvang in scholen. Uit recent onderzoek blijkt trouwens dat 92,6 procent van de scholen in Vlaams-Brabant een opvangaanbod hebben, wat een stuk hoger ligt dan het Vlaamse gemiddelde.

Ten tweede zien we dat initiatiefnemers in Vlaams-Brabant minder zelf investeren in uitbreiding van het buitenschools opvangaanbod via IBO's of buitenschoolse opvang verbonden aan een erkend kinderdagverblijf. 73 procent van de erkende plaatsen in Vlaams-Brabant zijn gesubsidieerd, tegenover bijvoorbeeld 35 procent in Limburg of 50 procent in Antwerpen.

Ten derde verloopt de realisatie van de gesubsidieerde plaatsen in Vlaams-Brabant trager dan die in andere provincies.

Kind en Gezin voert een actief beleid ten aanzien van zorgregio's met een achterstand in het aanbod. Bij de laatste uitbreidingsronde werden de middelen in Vlaanderen verdeeld over de zorgregio's waar het aantal gesubsidieerde buitenschoolse opvangplaatsen lager lag dan het Vlaamse gemiddelde. Vervolgens werd voorrang gegeven aan de gemeenten zonder gesubsidieerd aanbod en aan de gemeenten met minder dan 35,9 plaatsen per 1000 schoolgaande kinderen. In Vlaams-Brabant kwamen op deze manier 29 gemeenten in de zorgregio's Tervuren, Vilvoorde, Asse en Halle in aanmerking voor uitbreiding. 11 van de 29 gemeenten dienden een aanvraag tot uitbreiding van het buitenschoolse opvangaanbod in. In 3 van die gemeenten zal het aanbod nog dit jaar gerealiseerd worden.

Zoals reeds aangegeven, gaven we ondertussen de aanzet om werk te maken van een vernieuwd concept voor de buitenschoolse opvang.

Wat de preventieve gezinsondersteuning betreft, zijn er in Halle-Vilvoorde 11 consultatiebureaus die samen 1584 zittingen organiseren. Om een realistisch beeld te kunnen geven, zouden we hier in feite ook de consultatiebureaus moeten weergeven die in de gemeenten rond Halle-Vilvoorde liggen. Het aanbod van een consultatiebureau overstijgt immers de grenzen van een gemeente. Het aantal zittingen wordt berekend op basis van de bereikte doelgroep het jaar voordien, rekening houdend met mogelijke groei. Voor een kind uit een gezin met kansarmoede of met een moedertaal anders dan een West-Europese taal, wordt extra consultuur geteld. Op die manier steeg het aantal zittingen in Halle-Vilvoorde deze legislatuur van 1415 zittingen naar 1584 zittingen, wat een stijging is van 12 procent, in vergelijking met een stijging van 11 procent in Vlaanderen.

In Vlaanderen zijn er in totaal achttien centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning (ckg's), waarvan drie in Halle-Vilvoorde. De ckg's hebben een breed werkingsgebied dat de gemeentegrenzen overstijgt. Bij de uitbreiding van de subsidiemiddelen voor ckg's wordt rekening gehouden met de geografische spreiding van het hulpverleningsaanbod van de ckg's en de noden die er zijn in Vlaanderen. Voornamelijk drie ckg's zijn met een aantal van hun afdelingen actief in de ruime regio van Halle-Vilvoorde. Zo zijn er afdelingen in Anderlecht, Schaarbeek, Dworp, Tienen, Leuven, Willebroek enzovoort.

In deze legislatuur groeide het aantal plaatsen aan met 61, tot 1566 plaatsen in heel Vlaanderen. Meer dan de helft van die extra plaatsen werd gerealiseerd in Vlaams-Brabant. 25 plaatsen werden ingezet in Leuven, Tienen, Landen en Aarschot en 11 plaatsen in Dworp en Halle. In de toekomst zal de uitbreiding in het ckg-aanbod niet meer in plaatsen worden uitgedrukt, aangezien we vanaf 1 januari 2013 ook in deze sector met modules werken.

Wat de opvoedingswinkels betreft, zijn er veertien opvoedingswinkels in Vlaanderen, waarvan één in Brussel en geen enkele in Halle-Vilvoorde. In de regelgeving is immers opgenomen dat er een opvoedingswinkel kan worden erkend in elke centrumstad. Aangezien er in de regio Halle-Vilvoorde geen centrumstad is, kan er geen opvoedingswinkel erkend worden.

In de bijzondere jeugdbijstand wordt het aanbod uitgebreid op basis van analyses van de wachttijden, het aantal wachtenden en ervaringen van de verwijzers. In Halle-Vilvoorde zijn er deze legislatuur 17 capaciteitseenheden in een begeleidingstehuis bij gekomen, alsook 32 eenheden thuisbegeleiding. De bezettingsgraad van het aanbod is in Halle-Vilvoorde echter al jaren significant lager dan in Vlaanderen. We stellen vast dat de noden in Halle-Vilvoorde dezelfde zijn als de noden in Vlaanderen: er is namelijk behoefte aan meer capaciteit in begeleid zelfstandig wonen en aan pleegzorg, wat opgenomen wordt via het nieuwe decreet Pleegzorg, met een daaraan gekoppeld communicatietraject.

Voor de sector voor personen met een handicap is er deze legislatuur ruim 145 miljoen euro extra uitgetrokken. De middelen werden verdeeld over de provincies op basis van bevolkingsaantal en aantal wachtenden. Gezien de historisch gegroeide achterstand in Vlaams-Brabant en Antwerpen werd steeds in een voorafname van 10 procent voorzien voor

deze provincies voor het wegwerken van de achterstand. In Halle-Vilvoorde kwamen er zo de voorbije legislatuur 2 extra internaatplaatsen bij, 5 plaatsen semi-internaat, 53 plaatsen in een tehuis niet-werkenden, 1,2 plaatsen in een dagcentrum, 2 plaatsen beschermd wonen, 21 plaatsen begeleid wonen, 160 plaatsen thuisbegeleiding en 403 personeelspunten in de rechtstreeks toegankelijke hulp. Bij de rechtstreeks toegankelijke hulp gaat het om beperkte, handicapspecifieke ondersteuning waarvoor er geen goedkeuring van het VAPH nodig is. Mensen hoeven hiervoor dus geen aanvraag bij het VAPH in te dienen. Deze rechtstreeks toegankelijke hulp is nieuw sinds deze legislatuur.

Om ervoor te zorgen dat er in Vlaanderen voldoende aanbod in de ouderenzorg aanwezig is, wordt er per gemeente berekend hoeveel zorgvoorzieningen van elk type nodig zullen zijn. Dit wordt weergegeven in de programmatiecijfers die gebaseerd zijn op een bevolkingsprognose binnen 5 jaar. In de woonzorgcentra in Halle-Vilvoorde zijn er deze legislatuur 510 bijkomende woongelegenheden erkend. Daardoor zijn er in Halle-Vilvoorde 6026 erkende woongelegenheden en 2253 voorafgaand vergunde woongelegenheden. Het programmacijfer is hiermee voor 96,21 procent ingevuld. Wat kortverblijf betreft, zijn er 67 erkende woongelegenheden bijgekomen, wat het aanbod brengt op 148 erkende woongelegenheden. Daarnaast zijn er nog 95 woongelegenheden in kortverblijf voorafgaand vergund. Het programmacijfer kortverblijf is voor 89,34 procent ingevuld. Wat de assistentiewoningen – de vroegere serviceflats – betreft, zijn er 493 erkende woongelegenheden bijgekomen. Momenteel zijn er 1388 woongelegenheden in Halle-Vilvoorde erkend en 2017 voorafgaand vergund. Momenteel is de programmatie hiervan opgeschort tot 31 december 2015. Voorlopig kunnen er dus geen voorafgaande vergunningen worden verleend. Zoals gezegd, zijn er heel wat verleend die nog moeten worden geactiveerd. Wat de dagverzorgingscentra betreft, is de capaciteit in Halle-Vilvoorde momenteel voor 65,71 procent ingevuld, wat een grote stijging is in vergelijking met het begin van de legislatuur. In het begin van de legislatuur groeide het aantal dagcentra zeer gestaag aan. Dankzij de vernieuwde regelgeving voor de dagcentra die uitgebaat worden door een erkende dienst voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg, de CADO, zijn er gevoelig meer dagverzorgingscentra gerealiseerd en erkend. Sinds januari 2012 zijn er 62 dagverzorgingscentra bijgekomen in Vlaanderen. Momenteel zijn er in Vlaanderen 133 bijkomende dagverzorgingscentra gepland, waarvan 34 CADO's. Na realisatie van de vergunde centra zal er minstens één dagverzorgingscentrum zijn in 267 gemeenten of zal met andere woorden 87 procent van de Vlaamse gemeenten over een dagverzorgingscentrum beschikken. In Halle-Vilvoorde zijn er momenteel 15 dagcentra erkend en 8 voorafgaand vergund. De regelgeving dateert van begin 2012 en is dus nog zeer recent. In Halle-Vilvoorde is er deze legislatuur zeker een inhaalbeweging geweest, en we verwachten dat het programmacijfer verder ingevuld zal raken.

De diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg presteerden deze legislatuur 47.439 uren extra. In Halle-Vilvoorde zijn er tien openbare diensten en twee regionale diensten erkend. Daarnaast zijn er nog acht private diensten werkzaam in Halle-Vilvoorde. Het toegekende urencontingent stijgt jaarlijks, maar de stijging is lager dan de demografische evolutie. Het programmatiecijfer is in Halle-Vilvoorde voor 48,15 procent ingevuld en is globaal in Vlaanderen dalende.

De openbare diensten gezinszorg van de Vlaamse Rand krijgen bij de jaarlijkse verdeling van het urencontingent voorrang en krijgen dan ook steeds extra uren toegewezen indien zij dat wensen. De diensten voor logistieke hulp zijn nieuw in het aanbod. Sinds eind 2011 is erkenning mogelijk. Momenteel is er in Halle-Vilvoorde één dienst erkend. Voor de diensten voor oppashulp kwamen er deze legislatuur 15.164 uren bij in Halle-Vilvoorde. Dat is een stijging van het aantal uren met 63 procent. In Vlaanderen steeg het aanbod in uren oppashulp met 12 procent.

De diensten voor gastopvang zijn nieuw in het aanbod. In heel Vlaanderen kunnen er maximaal zes worden erkend, waarvan eentje in Halle-Vilvoorde. Die dienst is reeds erkend.

Wat de lokale dienstencentra betreft, voorziet de programmatie in één lokaal dienstencentrum per begonnen schijf van 15.000 inwoners. Voor Halle-Vilvoorde ligt het programmatiecijfer op 58 centra. Aangezien momenteel twaalf lokale dienstencentra zijn erkend en vier centra voorafgaand zijn vergund, is de programmatie voor 27 procent ingevuld.

De invulling van de programmatie ligt niet enkel in Vlaams-Brabant laag. Dat is ook het geval in andere provincies, zoals Oost-Vlaanderen. Het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid is onder meer afhankelijk van de bereidwilligheid van de initiatiefnemers om een lokaal dienstencentrum te starten. We moeten er rekening mee houden dat een lokaal dienstencentrum aan bepaalde infrastructurele normen moet voldoen. Om die drempel te verlagen, kunnen initiatiefnemers bij het VIPA subsidies voor nieuwbouw of voor verbouwingen aanvragen. Dat laatste is natuurlijk enkel mogelijk indien de initiatiefnemer al een geschikte locatie in de gemeente heeft gevonden.

In de geestelijke gezondheidszorg zijn in Halle-Vilvoorde twee centra werkzaam op een totaal van twintig cgg's in Vlaanderen en Brussel. Er zijn tijdens deze legislatuur heel wat bijkomende middelen voor deze twee cgg's vrijgemaakt. In 2009 is 111.000 euro toegekend om de zwakke punten in de beleidsplannen weg te werken. In 2011 is een budget van 1.170.000 euro vrijgemaakt voor een driejarig project voor de eerstelijnspsychologische functie in Asse. Daarnaast is 136.000 euro uitgetrokken voor de uitbreiding van de kinderen- en jongerenteams. In 2012 is als gevolg van het busongeval in Sierre een subsidie van 42.500 euro toegekend. Verder zijn de teams van de alcohol- en drugspreventiewerkers uitgebreid. Hiervoor is 34.000 euro uitgetrokken. Ook de ouderenteams zijn uitgebreid. Hiervoor is 68.000 euro toegekend. In 2013 is in Asse het project Cirkels voor Ondersteuning, Samenwerking en Aanspreekbaarheid (COSA) van start gegaan. Dit is een aanpak om zedendaders veilig in de maatschappij te laten terugkeren. We hebben hiervoor 15.000 euro toegekend. Alles bij elkaar is in de loop van de voorbije legislatuur meer dan 1,5 miljoen euro aan de twee cgg's in Halle-Vilvoorde toegekend.

In het algemeen welzijnswerk is er een uitbreidingsbeleid op basis van objectieve gegevens dat de nood aan bijkomende middelen in een regio inschat. Er is bijkomende aandacht voor bepaalde regio's waaronder Halle-Vilvoorde. De voorbije legislatuur zijn er uitbreidingen geweest voor de crisisjeugdhulpverlening, Haven21, slachtofferhulp, preventieve woonbegeleiding en begeleid zelfstandig wonen voor personen met een handicap.

In het CAW in Halle-Vilvoorde zijn 67,86 vte's tewerkgesteld. Dat is 1,12 vte per 10.000 inwoners. In vergelijking met Vlaanderen, waar per 10.000 inwoners 1,88 vte's worden ingezet, is er nog een achterstand. De inzet van het aantal ingezette vte's per 10.000 inwoners is in de loop van deze legislatuur ongeveer gelijk gebleven. In Halle-Vilvoorde is dit aantal met 38 procent gestegen. Er is, met andere woorden, zeker een inhaalbeweging ingezet.

In de vraagstelling is expliciet naar de crisisopvang verwezen. Ik wil erop wijzen dat er in Halle-Vilvoorde wel degelijk crisisopvang bestaat. Haven21 biedt crisisopvang aan meerderjarigen en minderjarigen die door een ouder worden begeleid. Het gaat om 18 bedden en 9,95 vte's. Daarnaast bemant het CAW Halle-Vilvoorde het crisismeldpunt voor 12-plussers. Hiervoor worden 2,7 vte's ingezet. Daarnaast biedt ook het CAW Oost-Brabant crisisopvang aan. Dit CAW beschikt hiervoor over 14 bedden en 2 noodbedden. Het zet hiervoor 7,05 vte's en 16 vrijwilligers in.

In Halle-Vilvoorde zijn 35 OCMW's en één CAW erkend als instellingen voor schuldbemiddeling. Tot 1 januari 2014 zijn aan de erkende instellingen voor schuldbemiddeling geen reguliere subsidies toegekend. Vanaf 2011 zijn wel een aantal projecten in verband met schuldhulpverlening gefinancierd. Hierbij zijn de middelen volgens het inwoneraantal in een zorgregio verdeeld. In 2013 is op die manier 115.467,89 euro aan het CAW Halle-Vilvoorde toegekend voor het samenwerkingsverband met betrekking tot de kleinstedelijke regio's Asse, Halle, Tervuren en Vilvoorde. Voor 2014 wordt maximaal 115.392,12 euro aan het CAW Halle-Vilvoorde toegekend.

Tot slot kan ik nog melden dat in de loop van deze legislatuur door het VIPA meer dan 75 miljoen euro aan voorzieningen in Halle-Vilvoorde is toegekend. Dat is ongeveer 4 procent van de totale investeringen van het VIPA in deze legislatuur. Van alle investeringen van het VIPA in kinderopvang is 14,8 procent naar voorzieningen in Halle-Vilvoorde gevloeid.

We kunnen dan ook stellen dat er deze legislatuur sprake is geweest van een inhaalbeweging die in de volgende regeerperiode onverminderd moet worden voortgezet, zeker in de sectoren waar nog een achterstand is vastgesteld.

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Minister, eerst en vooral wil ik u bedanken voor het omstandig antwoord. Ik moet me excuseren, ik kom niet zo vaak naar de commissie Welzijn. Wat deze problematiek betreft, moest ik natuurlijk de derde en de vierde vraag stellen om de eerste twee vragen te kunnen stellen. Het antwoord op een schriftelijke vraag zou te veel tijd vergen. In die context is wat u net hebt verteld en opgesomd dan ook belangrijk.

Zeer binnenkort zal een conferentie van burgemeesters plaatsvinden. Ik verwijs in dit verband naar uw inleiding. Het zal allemaal voor een volgend Vlaams regeerakkoord zijn. Ik merk echter dat al heel wat inspanningen zijn geleverd. Er is al een samenwerking tussen de provincie Vlaams-Brabant en onder meer Halle. Uit het burgemeestersoverleg kunnen wellicht nog andere samenwerkingsverbanden groeien. We zouden dit uiteraard toejuichen.

Ik kan uit uw antwoord afleiden dat de inhaalbeweging is ingezet. U hebt duidelijk laten weten op welke punten ten gevolge van die inhaalbeweging het normale Vlaamse niveau al wordt benaderd of zelfs bereikt. U hebt ook duidelijk verklaard wat actiepunten blijven.

Indien u uzelf niet zou opvolgen, zou u als uittreidend bevoegd minister op basis van uw ervaringen uw opvolger uiteraard uw bezorgdheden kunnen meedelen. De demografische evolutie in Brussel blijft voor heel de regio een belangrijke uitdaging, die bovendien moeilijk in te schatten of te becijferen valt. Het valt uiteraard moeilijk te becijferen. We weten wel dat er een golf aankomt. Wat die zal veroorzaken in Halle-Vilvoorde en Vlaams-Brabant of de Rand – het gaat toch altijd over ongeveer hetzelfde gebied – weten we nog niet. Het zal in elk geval ons aller aandacht vragen.

Minister, dank u wel voor het omstandige antwoord. Ik denk dat we daar zeker verder mee kunnen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■